

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690253600/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Første Dagsrejse: Kirken lærer

Pilgrimmen beretter om Sukkenes Brønd, Vidunderhavet og
Mødet med Doctor subtilis

»Sandfærdigen vil jeg berette min Rejses Hændelser, I højtærede Herrer«, saaledes sagde Pilgrimmen til dem, som udspurgte ham. »Mine Eventyr ere i Sandhed vidunderlige; men alt begynder min Erindring at blive vaklende med Hensyn til Smaa Ting. Derfor vil jeg haste med at fæstne alt i Ord.

Dog vil jeg ikke fortælle alt i den Orden, hvori det tæmedes mig, men heller i den, hvori Minderne bleve knyttede sammen i Erindringens Krans.

Dengang jeg havde bortvendt mit Øje fra Blændværkets Verden – og udtalt Ordet – og stirret ned i Dybet – da ventede jeg at fornemme noget forunderligt; men alt forblev tomt og tøvst og mørkt. Thi vel havde jeg tillukt mine Sanser for Blændværkets Anstød, og min Opmærksomhed var henvendt mod den ubekendte Verden, men endnu vare mine Sanser ikke skærpede til at skelne dennes Fornemmelser. Saaledes svævede jeg mellem tvende Verdener i samme Tilstand som et Barn, der nylig er begyndt at sanse.

Saaledes svævede jeg i denne Fostertilstand igennem flere Døgn. Omsider dog – da min Vilje havde boret sig gennem det Klippemulm, der skiller Mennesket fra de sande Forestillinger – fornan mit Øre en utydelig Hvisken, ej mere hørlig end de bortilende Stemmer, der ved brat Opvaagnen genklinge i den slumrendes Øren.

Dog, da min Hørelse blev fortrolig med den hviskende Tale, skelned jeg baade dens Ordlyd og Stemmens Klang. Og alt som jeg forstod dens sagte Tale, vakte den – efter Forestillingsforbindelsens Lov – Billeder for mit Øje, som tegnede sig skarpe og klare, fordi de tonede frem paa Mulnets Grund.

Min Følgesvend selv saa jeg dog ej, fordi han ikke beskrev sin